

Miért legyünk irgalmasak?

Lekció: Ám 8/Textus: Lk 16,13-15; 19-31

2020. február 23.

Istentiszteleteinken egy olyan igehirdetés-sorozatban vagyunk együtt hétről hétre, amelyben újra és újra azt a kérdést tesszük fel: hogyan változtatja meg a keresztény örömhír, az Evangélium azt, ahogy Isten népe egy-egy dologhoz, pl. családhoz, énképhez, szexualitáshoz, humorhoz viszonyul. A mai téma: **hogyan alakítja át az Evangélium üzenete azt, ahogy mi, mint Isten népe a társadalmi különbségekhez viszonyulunk.** A tőlünk különbözőhöz, a szegényhez, az idegenhez, azokhoz, akik nagyon mások, mint mi.

Van most ebben személyes érintettségem is. Az elmúlt héten minden nap kolozsvári hatodéves teológus gyakornokoknak tartottam órákat a nagyvárosi misszió témájában. Sok budapesti helyszínt meg is látogatunk. Voltunk a Te+Én cigány-magyar közösségben, abban a józsefvárosi református gyülekezetplántálásban, ahol azon dolgoznak, hogyan tudnak az Evangélium köré összegyűlni cigányok és magyarok együtt. Voltunk a Golgota Gyülekezetnek a hajléktalan ellátójában, ahol túl azon, amit a városi nappali melegezők is nyújtanak, azzal szolgálnak, hogy krisztusi szeretettel és az Evangéliummal vannak jelen. Volt közöttünk egy előadó a Névtelen Utak Alapítványtól, aki arról tett bizonyosságot, hogyan hívta őt Isten arra, hogy prostituáltakat keressenek meg az utcán, és hogyan nőtt ki ebből egy program, amely az emberkereskedelemből került prostituáltak gyógyulásával, rehabilitációjával, a társadalomba való integrációjával foglalkozik. Hallottunk más valakitől arról, mi történik Budapesten a muszlimok között; milyen népek, nemzetek élnek itt; milyen lehetősége van a gyülekezeteknek arra, hogy olyan népeket érjenek el az Evangéliummal itt Budapesten, akiket a saját országukban lehetetlen lenne elérni, mert keresztények be sem léphetnek oda. Miközben ezeket együtt megéltük, beszélgettünk, reflektáltunk, tanultunk, megfogalmazódott bennem: **a nagyváros az a hely, ahol különösen is kritikus, hogy az Isten népe az irgalmasság közössége lesz-e.** Ebben hív bennünket Isten a maga színe elé ezzel a példázattal.

Három pontban szeretném ezt a kérdést áttekinteni.

1. Mi a gazdagság problémája, veszélye a példázat szerint?
2. Miért legyünk irgalmasak?
3. Hogyan gyakorolhatjuk az irgalmasságot?

1. Mi a gazdagság problémája, veszélye?

Szeretném, hogy lássuk, hol mondja el Jézus ezt a példázatot! Az, hogy egy történetet hol mond el Jézus, kiknek és miért, meghatározza, hogy mi Jézus szándéka ott és akkor az adott szituációban; és azt is, mit akar ma elvégezni ezzel a történettel közöttünk.

Lukács evangéliuma 15-16. fejezetének az összefüggése az, hogy a kivetettek, a lenézettek, a semmik mennek Jézushoz, aki az Isten országának a jó hírét hirdeti. Jézus azt mondja: Isten uralma Benne jelen van, elérhető; mindazok, akik bűnbánattal fordulnak Istenhez, elfogadhatják a bűnbocsánatot, Isten kegyelmét; átélhetik azt, hogy ők Isten szeretett gyermekei, Isten népének tagjai. Ez az üzenet, a kegyelemnek ez a meghirdetése elsősorban a kicsiket, a semmiket érinti meg: a paráznákat, a bűnösöket, a vámszedőket (akik nem a szegénység, hanem a rómaiakkal való kollaboráció miatt kerültek a társadalom kivetettjei közé). A társadalom alja megy Jézushoz. Velük szemben pedig ott állnak a vallási vezetők, a farizeusok, a megbecsültek; akik pedig növekvő ellenállással vannak Jézus felé. Teljesen érthető az ellenállásuk. A fő kérdés vitathatatlanul az: hogyan valósul meg Isten uralma? Hogyan uralkodik Isten itt és most rajtunk, és hogyan fog majd ez az uralom egy napon az egész teremtett világra kiteljesedni? A farizeusok azt mondták: ennek az

útja az, hogy Isten rendjét, Isten törvényét annak minden magyarázatával nagyon pontosan, minden részletre kínosan ügyelve meg kell tartani. Egész életükben valóban komoly erőfeszítésekkel törekedtek arra, hogy életük minden részlete megfeleljen annak, amit Isten a törvényben követel, és ahogy azt vallási vezetők magyarázták. Azt mondták, ha majd minden ember pontosan megtartja Isten törvényét, akkor végre rend lesz a világban, eljön Isten országa, itt lesz Isten köztünk, megváltozik a társadalom, nem lesz már sem szegény, sem bűn. Akkor végre minden rendben lesz. Akik ezt vallják, azoknak felfoghatatlan, amit Jézus hirdet. Ott vannak ezek az ő oldalukról nézve legtávolabb álló emberek, a bűnösök, jönnek Jézushoz, és csak egy bűnbánat, csak egy bűnbocsánat, csak kegyelem – és Jézus azt mondja: benne vagytok Isten országában! Miért törekedtünk egész életünkben a törvény megtartására, ha ilyen olcsón adatik a kegyelem?! A két csoport között szakadék van; a jómódúak, a vallásosan tanultak, igazak és tiszták – a szegények, a vallásilag tisztátalanok, a megvetettek.

A 16. fejezetben a pénz, ill. a pénzzel való élés kerül a középpontba. Amint olvastuk is, Jézus ennek a fényében tesz egy kijelentést, amikor azt mondja: „*nem szolgálhattok egyszerre két úrnak!*” Nem lehet két végső erő, valóság, ami a szívetekeket irányítja; Isten is, meg a Mammon is, ami a pénz hatalma. Ezzel a kijelentésével szembe megy azzal a korabeli felfogással, mely szerint annak van sok, az a gazdag, akit Isten megáld. A társadalomnak nagyon szűk része gazdag: pontosan ezek a vallási vezetők, a Heródes körüli politika vezetők, esetleg egy-két kereskedő. Ők azt mondják: alapvetően a gazdagság Isten áldása. Jézus azt mondja: nem így van! Nem szolgálhattok egyszerre két úrnak. A 14. vers szerint a farizeusok erre kigúnyolják Jézust, azt mondják a szemébe: bolondságokat beszélsz! Jézus azt mondja, nem az a baj, ha valaki relatíve gazdag; az a baj, ha pénzsóvár. Ez a kettő gyakran (nem feltétlenül) együtt jár, és ez a gazdagság veszélye.

Ez az a helyzet, amikor Jézus elmondja a gazdag és Lázár történetét. Képzeljétek el ezt a helyzetet! Jézus elkezdi mondani ezeknek a gazdag embereknek egy ismert népmesét a gazdagról, aki mesés keleti kényelemben él, patyolatban és bíborban, és észre sem veszi Lázárt, a koldust, aki már annak is örülne, ha az asztaláról lehulló morzsákból jóllakhatna, s akinek a fekélyeit kutyák nyaldossák, gyötrődik a gazdag ember házában a küszöbén. Aztán meghal mind a kettő, ahogy a mese történni szokott, és a helyzet pontosan az ellenkezőjére fordul. A gazdag erre egyáltalán nem számított. Teljes döbbenet! Megfordul a lent és a fent. Annyira képletes, ahogy a történet elénk adja: Lázárt felvitték az angyalok a mennybe, a gazdagot pedig eltemették. Lent és fent. A gazdag felnéz Ábrahámra, és a kebelén lévő Lázárra. Itt már észreveszi Lázárt, a saját szolgálatába állítaná, de szembesülnie kell vele, hogy ez nem megy. A történetben megjelenik egy tükrőpont, ahonnan minden az ellenkezőjére fordul: a fent és a lent, a gazdag és a szegény, a jutalom és a szenvedés. Azt mondja Ábrahám a gazdagnak: neked megvolt a jutalom a földön, most megkapod a rosszat; Lázárnak megvolt a rossz a földön, most megkapja a jót. Teljes a szimmetria, minden a másik oldalra kerül. Miről szól ez? Miről szól az ilyen történet? Egyetlenegy dologról: kiegyenlítődésről, más szóval: igazságosságról.

NT Wright szerint egy jól ismert népmese van ennek a történetnek a háttérben. Mi is jól ismerjük ezt a motívumot, mely számos kultúrában, vallásban jelen van. **Az összes ilyen mese egy mélyen bennünk élő, morális igazság utáni vágyat fogalmaz meg: valahol lennie kell egy végső igazságosságnak.** Valahol lennie kell egyenlőségnek. A történet nem új, nem ismeretlen tehát! Állj meg most egy pillanatra, ahogy hallod ezt a történetet, figyelj befelé! Milyen húrokat pendít ez meg benned? Valamiféle félelem, kínlódás, lelkiismeret-furdalás, háritás születik? Azt kívánod: hagyjanak már engem ezzel! Vagy esetleg harag, düh, megvetés: igen, ilyenek a gazdagok! Hiszem, hogy mindannyiunkat érint ez a történet valamelyik oldalon. Egy pillanatra azonosítsd magadban: téged először hol érint? Inkább a gazdagságodban, vagy inkább a szegénységedben? Mit hoz ki belőled?

Jézus a történet végén elhelyez egy csavart. NT Wright szerint ezekben a történetekben a szegény rendszert visszamegy és figyelmezteti a gazdagokat. De a történet, ahogy Jézus mondja el, odaérkezik, hogy Ábrahám (ezáltal Jézus) azt mondja: nem mehet vissza Lázár, nincs visszaút, nagy a szakadék, a közbevettetés. Ezt olvassuk: „ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül!”

Miért így fejezi be Jézus a történetet? Mi az üzenete ezzel a példázattal? Nos, azért így fejezi be, mert Ő az, akiben Isten uralma, Isten országa, az isteni igazságosság, amire a példázat mutat, jelen van. Őbenne jelen van az a végső igazságosság, ami oly mélyen be van írva az ember szívébe, benne van minden vallásban és kultúrában: hogy egy nap lesz egyenlőség. Ez **az egyetemesen ismert, vágyott isteni igazságosság Jézusban jelenik meg, Jézusban jön el.** Oly mértékben jelen van ez az Ő személyében, hogy ennek a valósága ott jelent meg a szemeik előtt! Amikor Isten uralmába fogadja a kivetetteket, a szegényeket, a megvetetteket, a névteleneket, a semmiket. Ott történik a farizeusok, a vallási vezetők szeme előtt! Itt és most jelen van! Jézus nem azt mondja ezzel a példázattal, hogy majd lesz egy ilyen történet, a végén vigyázatok, hogy viselkedtek! Nem, Ő azt mondja: már most jelen van Isten igazságossága bennem! Ez a hihetetlen kegyelem! Ezzel azt mondja Jézus: nem más történik itt és most, mint amiről az egész Szentírás, Mózes és a próféták, az Ószövetség beszél. Benne, Jézusban jelenik meg mindaz az irgalmasság, amit Isten az Ő népétől megkíván! Minden farizeus, minden bibliaolvasó ember a korban tudta, hogy Isten az Ő népétől irgalmasságot kér a szegények felé - és Jézus egyszer csak azt mondja: itt van, itt történik a szemeitek előtt! A Te+Énben, a Névtelen utakban.

Azt is mondja Jézus: ha bennem nem ismerik fel a vallásos vezetők, akik éppen gúnyolódnak rajtam, ezt az isteni igazságosságot, akkor semmi sem segíthet rajtuk. Semmi! Van ebben egy félelmetes figyelmeztetés: akkor nekik (nekünk?) hasonlóan szembe kell találni magukat (magunkat?) kemény és irgalmatlan szívükkel, (szívünkkel), és az ebből fakadó cselekedetek és mulasztások örök következményeivel. Ami ennek a gazdag embernek a története a mesében, az a farizeusokat fenyegető valóság. Ők a legkevésbé gondolják, hogy amikor Isten színe elé állnak, ítéletet kaphatnak. Mint ahogyan a gazdag megdöbben a történetben: hogyan fordulhat meg a világ? Hogyan találhatom magam a gyötrelemben, az ítéletben, amikor annyira vallásos voltam egész életemben?! Értitek, hogy mi a gazdagság veszélye? **Amennyiben ők, ott és akkor, vagy mi, itt és most, nem nyílunk meg együttérzéssel, irgalmassággal a rászorulókat iránt, az nem valami morális gyengeség, hanem arról beszél, hogy Isten Igéje nem érte el a szívünket;** hogy Isten, aki irgalmas, nem lakik a szívünkben, mert ha ott lakna és uralkodna, akkor irgalmasak lennénk! Nem a cselekedeteinkkel van baj, a hitünkkel, az Isten-kapcsolattal van baj. Pontosan tudják a farizeusok a törvényt, pontosan tudják, amit az az irgalmasságról mond, csak éppen a szívük nem lett irgalmas. Az a hitetlenség, az a keménység, ami a mesében, a példázatban a gazdagot a kárhozatba viszi, és ami a farizeusokat távol tartja a Jézus által befogadott semmiktől és az Isten országától, az téged is fenyeget! Ez az egész gyülekezetünket fenyegeti. Mert gazdag gyülekezet vagyunk.

2. Miért legyünk irgalmasak?

Miért legyünk irgalmasak a mában, és milyen összefüggések közepette kell ezzel a kérdéssel megbirkózunk?

A bibliai meggyőződés, a keresztény világnézet azt mondja: van igazság, a történelmen túl. Isten egy napon igazságot fog tenni, és ez **a végső igazságosság a világ történelmén túl van. De ez irgalmasságra hív bennünket itt a jelenben!** Ez válasz arra az idealizmusra, ami azt gondolja, hogy a történelmen innen létre lehet hozni egy világot, amiben teljes igazságosság van. Minden olyan ember, mozgalom, irányzat, aki egyébként jótékony cselekedeteket végezve azt hiszi, hogy el lehet érni a teljes igazságosságot, és ezért forradalmat

kiált, vagy megváltoztatja a nyelvet, át akarja írni a társadalmi rendszereke – idealizmus! A Biblia azt mondja: nem fogjuk elérni a végső igazságot soha ebben a világban, az a történelmen túl van! A Mindenható Isten kezében van. De a másik oldalról ez válasz a közömbösségre, közönyre és önelégültségre is. Az egyház nem mondhatja azt az irgalmatlan és igazságtalan világra, hogy „ilyen, amilyen, de lesz majd jobb!” Nem lehet az eljövendő isteni igazságosság nevében konzerválni a status quo-t. Isten népének az irgalmasságot itt kell megélni maximális mértékben. **Az igazságosság mindenén túl** – ezt a modern világ letörölte, mert ő már nem hisz a „mindenen túl”-ban. **Az irgalmasság itt** az Isten népének a dolga, épp azért, mert hisz abban, hogy Isten igazságos Isten.

Amikor rátekintünk a társadalmi különbözőségekre, a szegényekre, hajléktalanokra, cigányokra, prostituáltakra, idegenekre, menekültekre, mindenféle más névtelen emberekre, és a példázat irgalmasságra hív bennünket, akkor számos gondolat, érzés születik bennünk.

„Nem az én dolgom!”

A gazdag ember ránéz Lázárra, miközben hallja ezt az igehirdetést, (össze bírjátok rakni, remélem), és azt mondja: nekem nem kell irgalmasságot gyakorolnom, mert vannak szervezetek, akiknek ez a feladatuk, ráadásul az én adómból tartják fenn őket. Különben is, mit tudok én tenni? Nem tudom megoldani az összes koldus baját, nem tudom ezeket a borzalmas élethelyzeteket elrendezni. És mivel nem tudom megoldani, természetes, hogy távol tartom magamtól az összes ilyen helyzetet, és inkább észre sem veszem ezeket a csoportokat, névtelen tömegeket. - Nem vesszük észre, hogy amikor így gondolkodunk, akkor ezek a mondataink a példázatbeli gazdag szerepébe fagyasztanak bele bennünket! Lehet, hogy ő is így gondolkodott. Nem olvassunk arról, hogy neki milyen érvei voltak, miért nem vette észre a háza küszöbén gyötrődő Lázárt, de hidd el: voltak érvei!

„Maga tehet róla”

Álljunk meg egy szóra, András, mondod most: „*ezek az emberek maguk választották a maguk baját.*” Lehet tanulni, lehet dolgozni; én is onnan jöttem, onnan álltam fel, így értem el, amit elértem. De ő elissa, meg-eszi, szétszórja! Igaz? Részben igaz. De amikor ezeket mondod, akkor nem részben adsz ezeknek a mondatoknak igazságot, hanem teljesen el akarod távolítani magadtól az ilyen embereket. Nem veszed észre, hogy a példázatbeli gazdag is mondhatta ugyanezt. Talán mondta is. Talán ez jut eszébe, amikor arra kéri Ábrahámot, küldje el Lázárt a családtagjaihoz, akik valószínűleg ugyanezt mondják. Ott az örök gyötrelében, amikor kiáltozik Ábrahámhoz, hogy „küldd már el, mert nem bírom tovább!” (még itt is használni szeretné Lázárt) – ekkor érti csak meg, hogy a keményszívűség, a közömbösség, az elemi irgalmasság hiánya tényleg brutális örökkévaló következményekkel jár.

„Én irgalmas vagyok...”

Egy másik csoport azt bizonygatja: én irgalmas vagyok! Vagy ha nem, mostantól az leszek, mert rám ijesztett a történet. Felejtsd el! Mi ennek az ún. „irgalmasságnak” a mozgórugója? Félelem, vagy büszkeség. Játszunk el gondolatban a történettel! A gazdag családjához visszamegy Lázár, és a gazdag öt testvérének élet-szerűen ecseteli, milyen gyötrődéseket él át a testvérük a kínok kínjai között. Azok megrettennek, és azt mondják: ezt jó lenne elkerülni, és ezért elkezdik etetni a többi koldust a házuk előtt. Közben pedig folyamatosan rettegnek, hogy vajon eleget adtak-e? Vajon elég irgalmasak-e? Vajon elég lesz-e ez ahhoz, hogy ne kerüljenek a gyötrődés helyére? - Irgalmasság ez? Nem! Szeretet? Nem! Ez csak annyi, hogy használják a koldust reménybeli jövőjük érdekében, mert megijedtek. Ne legyetek félelemből, rossz lelkiismeretből irgalmasok, mert az nem irgalmasság, nem szeretet, csak a másik ember használata! Ha ez motivál, akkor csak használod azt, akivel irgalmas vagy, azért, hogy te jobb ember légy, és elszámol Istennel. A nem vallásos emberekben ugyanígy működik lélektanilag: hogy jobb embernek tarthasd, kihúzhasd magad, büszke

leheless. Nézzünk rá így a példázatra! Visszamegy Lázár, elmondja a történetét, a gazdag testvére ad az ő koldusának, és közben büszkén néz végig a többi gazdagon: „figyelitek, azért én csinálom! Azért csak irgalmasabb vagyok, mint a többi! Ezzel csak megszerzem az örökkévaló jutalmam!” Vagy a nem vallásos változatban: „csak jobb ember vagyok másoknál, csak megszerzek valami jutalmat! Legalább azt a jutalmat, hogy úgy tekinthetek magamra, mint erkölcsös, jóra való emberre.” Ebben az esetben sem szereted azt, aki felé odafordulsz, csak használod, hogy jobban érezd magad. *Ezért* nem érdemes irgalmasnak lenni!

„A politikai csapda”

Mindig el kell magunkat helyezni abban a társadalomban, ahol éppen élünk. Ezért végül szólnom kell arról, hogy az irgalmasság és igazságosság kérdése ma kiélezetten megjelenik a politikai közéletben, a nyilvános beszédben. S lehet, hogy azt mondjátok, hogy egy kicsit leegyszerűsíttem, de alapvetően két irány létezik. Az egyik inkább hangsúlyozza az egyéni felelősséget abban, hogy valaki elesett helyzetben van. Ebben, amint szó is volt már róla, tényleg van igazság, sokszor a bolond döntéseink miatt leszünk nyomorultak. A másik irány inkább hangsúlyozza a társadalmi rendszerek igazságtalanságát, és azt, hogy vannak, akik generációkon keresztül szegénységben és bűnözésben élnek, és rájuk tekintve nem olyan egyszerű azt mondani, hogy ez az életmód az ő egyéni választásuk, mert soha nem volt választásuk. Ebben is nagyon sok igazság van. Mind a kettőben. A Biblia tud az egyéni bűnről, és tud a társadalmi rendszerben meglévő bűnről is.

Ez a két megközelítés egyre jobban kiéleződött az elmúlt időszakban, egészen kritikusan pedig az utóbbi hetekben, napokban, és politikai formákat vett fel. Leegyszerűsítve: a társadalmi rendszerek bűnös voltát hangsúlyozókat nevezük most egyszerűen csak jogvédőknek, míg a másik oldalon ma a kormányt és az üzeneteit látjuk. Ez a két politikai és ideológiai oldal csap össze az igazság kérdésében pl. a fogvatartottak kártérítése ügyében. „Nehogy már egy bűnöző akarjon jól járni! Maga választotta, amiben van!” Igazság van ebben? Igen, igazság van benne. „Nem kapta meg azt, amit a törvények garantálnak, ezért kártérítés illeti.” Van ebben igazság? Van! Börtön-biznisz vagy igazságtalanság? Másik nagy téma a gyöngyöspatai szegregált oktatásban részt vett romák kártalanításának az ügye. Két politika és ideológia csap össze az igazságosság kérdésében. Benne élünk ezekben a vitákban, narratívákban, mert olvassuk, látjuk, beszélgetünk róla.

Ezért szeretném, ha két dolgot látna a keresztény gyülekezet, amelyik irgalmasságot akar élni.

Az egyik: az igazságosság kérdése mindig összetettebb, mint hogy társadalmi rendszernek vagy egyéni felelősségnek lássuk. Másrészt pedig, ami még fontosabb: kérlek benneteket, egyik oldalnak se legyetek végső elkötelezettjei! Legyen véleményetek! Kell, hogy a keresztény ember véleményt formáljon az aktuális kérdésekben. De ne legyen ez a végső harc! Ne állj be egyik oldalra, egyik ideológiába se, és ne tüzd a másik oldalon lévőket; mert az igazság az, hogy egy ponton túl már mindkét oldal csak hatalmi harcot játszik az igazságosság árán. Megvan ennek a politikai logikája, és én nem is kritizálom ezt. De ti, mint Isten népe testesítétek meg a szavaitokkal, az életetekkel, a gondolataitokkal Krisztus Evangéliumát ebben a szétfeosztott helyzetben! Ez a küldetésünk, a missziónk, hogy az irgalmasság népe legyünk!

3. Hogyan gyakorolhatjuk az irgalmasságot?

A példázat szakadékról szól. Át nem hatolt szakadékról a gazdag és Lázár között itt, valamint áthatolhatatlan szakadékról Lázár és a gazdag között ott. Amit a gazdag nem tett meg itt, bár megtehetett volna, az már visszafordíthatatlanná lett ott. Hogyan gyakoroljuk az irgalmasságot? Ha csak ennyit megjegyzel ma, elég: menj át a szakadék másik oldalára!

Menj át a szakadék másik oldalára! Mit jelent? Hogyan viszonyulunk más társadalmi osztályokhoz? Kik mellett megyünk el nap mint nap úgy, hogy nem vesszük emberszámba? A portás, aki mellett naponta elmész. A takarító, aki senki ott, ahol dolgozol. A balhész tinédzser, aki ott ül mindig a padon, amikor arra jársz. A

szegény, a koldus, a migráns, folytathatjuk. Van ebben a példázatban valami hihetetlen, különös dolog. Nem tudom, észrevettétek-e. Kinek van neve? A gazdagnak nincs. A koldusnak van: Lázár. A főnökeidnek tudod a nevét, a takarítónak meg a portásnak nem. A szakadékon átmenni, lehet, hogy csak annyit jelent, hogy akit eddig semmibe vettél, annak most megkérdezed a nevét – és átmentél a szakadékon, irgalmas vagy. Nem kell megmentened Budapest hajléktalanjait, de ha naponta elmész egy mellett, lehet, hogy megkérdezheted a nevét. Van neve! És ha naponta ott kell elmenned, akkor lehet, hogy elkezdhetsz egy idő után imádkozni érte. Ki tudja, mi lesz! Nem kell hősnak lenned, csak légy emberséges, irgalmas! Ha direkt más úton mész haza, hogy kikerüld – mostantól menjél arra, ahol ott van! Menj át a szakadékon! Emberséget és irgalmat élhetünk meg ott, ahol naponta járunk, és ez nem más, mint szándékos és tudatos átlépése azoknak a szakadékoknak, amelyek annyira természetes módon vannak jelen.

Hol és hogyan lehet gyülekezetünk az irgalmasság megtestesítője? Gondold meg, hogyan kapcsolódhatsz azok szolgálatába az időddel, a képességeiddel, a pénzeddel, az imádságoddal, akik a legkisebbekhez fordulnak? Utaltam a Te+Én-re. Partneri kapcsolatban vagyunk velük, többen rendszeresen járnak a gyülekezetből hozzájuk és cigánygyerekekkel találkoznak hetente a tanoda programban. Az ő életük tényleg más! A tavalyi nyári táborban erről volt szó. Aki tud angolul, lehet segíteni. Többen vannak a gyülekezetben, akik a Névtelen Utak Alapítvánnyal szolgálva a prostituáltak rehabilitációjában vesznek részt. És ennél sokkal több dolog történik, amiről nem is tudok. De a legtöbben mégsem vagyunk részese egyiknek sem! Büszke vagyok azokra, akik részesei, de a legtöbben nem vagyunk! Persze ehhez, hogy egy beteget ápolsz otthon, vagy három-négy-öt kisgyerekre viselsz gondot, és esélyed sincs most bekapcsolódni – rendben! Ne legyen rossz lelkiismereted! De ha van időd, ha van szíved, ha van energiád, ha van lehetőséged, menj át a szakadék másik oldalára!

Tudod, miért? Mert Jézus átjött értünk a szakadék másik oldalára! Más okból nem indulnék el.

Jézus átlépte a szakadékot. A példázatban azt mondja Ábrahám Lázárnak, a koldusnak a mennyben: „*hatalmas közbevettetés van közted és közte, aki a pokolban van, és senki nem jár ezen az úton se fel, se le!*” Ez a mondat Jézus szájából megrázó, hiszen Ő egyedül megjárta az utat. Olyan Megváltónk, olyan Istenünk van, Jézus, az egyszülött Fiú, aki ott volt az Atya kebelén bíborban és patyolatban, keleti kényelemben (dogmatikusok értsék jól!) Ott volt, ahol Lázár, Ő maga volt Lázár, és lement a mennyből a pokolba. Amikor Jézus meghalt a kereszten, magára véve minden keményszívűségünk, minden irgalmatlanságunk, minden társadalmi bűn, minden személyes bűn minden büntetését és terhét, Isten ítélete alatt, akkor Jézus megkóstolta értünk és helyettünk azt, ahol a gazdag van a mesében: a poklot, a kárhozatot. Tette ezt azért, hogy ha Őbenne vagyunk, akkor életünk legyen. Ha képesek vagyunk a gondolatainkat ehhez a Jézushoz kötni, Róla elmélkedni, Vele kapcsolatban lenni imádságban, abban gyönyörködni, hogy Ő a legnagyobb gazdagságból bement a legnagyobb kínba, szenvedésbe, pusztulásba, kárhozatba; ha ez valóban megragadja a szívemet (ez a kereszténység!), akkor ebből fakadóan elkezdi az irgalmasság növekedni bennünk. Akkor elkezdjük Őt kérni, hogy formálja irgalmassá a szívünket. Akkor elkezdjük keresni magunk körül azokat, akiknek adhatunk irgalmasságból akár csak egy keveset is. Ha velem ilyen irgalmas, ha engem ennyire szeretett Isten, akkor azt a picit morzsát, hogy átmegegyek a szakadék másik oldalára, miért ne adnám oda, Vele és Érte hálából?

Ámen

(Lovas András)